

Traian Tandin

**CEI MAI ODIOȘI
100 CRIMINALI ROMÂNI**

Colonelul **Traian Tandin** este un cunoscut polițist prin reușitele profesionale multiple, fiind un reputat ofițer judiciar, discipol al marelui criminalist, general de brigadă, Dumitru Ceacanica. Experiența polițienească a „Comisarului TT”, cum este supranumit, nu poate decât să îi fie de folos în realizarea proiectelor editoriale complexe pe care și le propune. Numărul impresionant de scenarii și cărți (peste 60) semnate de Tandin trădează, în primul rând, pasiunea reală a acestuia pentru meseria de detectiv.

La editura Tritonic a mai apărut: *Secte Criminale*, 2008.

Cuvânt înainte

Traian Tandin este un polițist-scriitor cunoscut în toată țara atât de colegii săi, prin reușitele profesionale, cât și de marele public în urma editării a 64 de cărți, care au avut un real succes de librărie și de prestigiu, dacă n-ar fi să ne amintim decât: „Enigmele căpitanului Roman“, „Dilemele căpitanului Roman“, „Bolidul verde“, „Pedeapsă în stil american“, „Cazul Rîmaru“, „Asasin fără voie“ sau fermecătoarea poveste a unui câine polițist intitulată „Adio Ringo“.

După apariția fiecărei cărți, presa de specialitate și posturile de televiziune cu emisiuni de profil au elogiat reușitele autorului care a creat în literatura polițistă un personaj foarte îndrăgit de cititori — căpitanul Roman — nimeni altcineva decât prototipul eternului ofițer de judiciar român (de ce numai străinii să-i aibă pe ei lor!).

Ofițerul a mai scris 42 de scenarii de film, din care 34 pentru televiziune (vă amintiți de serialul „Enigma“ de la TVR?), și 8 didactice, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după cum s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituții („Căinele de serviciu“, „Hoții de buzunare“, „Ascultarea martorului“, „Experimentul judiciar“, „Patrula de poliție pedestră“, „Patrula auto de poliție“, „Protecția locuinței“ și „Acțiunea Gladiola“).

La acestea s-au adăugat sute de articole și reportaje publicate în revistele Ministerului de Interne („Pentru Patrie“, „Poliția Română“, ziarele județene de poliție) în cotidiene, reviste săptămânale, bilunare, lunare și almanahuri.

O carieră literară prodigioasă, în care aduce prin tot ce scrie sufletul adevărului și al autenticității faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni, că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaște munca, el însuși fiind un reputat ofițer de judiciar timp de 25 de ani și încununat în această carieră cu diploma de „expert în afaceri judiciare“ în urma absolvirii, în anul 1978, a primului curs de acest gen din țară, cu durata de un an. Iar ca dezvăluire a unui alt... secret, el este, în cărți, „căpitanul Roman“.

„Micul detectiv al Grantului“, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbaliști cu faimă ca Nichi Dumitriu (Dumitriu II), Țiți Dumitriu (Dumitriu III) sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor“ al artei criminalistici!

„Șpiț“, cum este el poreclit în lumea fotbalului din Grant, a devenit, în vara anului 1966, locotenent de miliție la numai douăzeci de ani. După cinci ani de activitate la formațiunile cercetări penale, economic și ofițer operativ de sector — patru ani la Hunedoara și un an la Circa 20 din Capitală —, pentru meritele sale deosebite, a ajuns la dragostea sa dintâi: judiciarul. Dar nu oriunde, ci în „Eiffel“-ul miliției, respectiv la Serviciul crime al Direcției judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Aici a devenit un elev sârguincios al marelui criminalist, pe atunci colonelul Dumitru Ceacănica, cu care a înconjurat țara în lung și-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuți. Apoi, și-a luat „zborul“ singur...

Cu ani în urmă, venind vorba despre Traian Tandin, răposatul Ceacănica, prietenul meu de inimă, căruia îi aduc un pios omagiu și pe această cale, mi l-a caracterizat astfel: „Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat *comisar* T.T., judiciaristul din el l-ar «ucide»!...“

Aceste frumoase cuvinte pot fi găsite și pe ultima copertă a cărții lui Traian Tandin intitulată „Din jurnalul unui polițist“, prima carte polițistă apărută după revoluție, care s-a bucurat de un imens succes. Un jurnal al unui

criminalist de excepție ce urmărește traiectoria devenirii sale, a perfecționării mijloacelor proprii de investigare de-a lungul anilor până ajunge la cel mai invidiat serviciu din toată miliția: omoruri!

Botezându-l „Comisarul“ (și așa i-a rămas porecla lui Traian Tandin), Ceacanica și-a exprimat satisfacția de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură, care prindea criminalii și rezolva cazurile printr-un fler și o finețe psihologică aparte, aidoma comisarilor-meseriași de odinioară. De aceea, l-a ținut „aproape“ și, după ce eminentul criminalist a ieșit la pensie, cei doi se întâlneau la „șuete de taină“ și de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuți de care se ocupa „Comisarul“ și unde despicau împreună firul în patru, analizând pistecele cele mai „palpabile“ care trebuiau să conducă la prinderea ucigașilor.

Dar Traian Tandin (oare pentru că este născut în zodia Peștilor?) căpătase o altă pasiune: cea a scrisului. Unde înregistra succes de public, relatând numai cazurile pe care le rezolva personal. De fapt, debutul său în literatură a început în anul 1975, la revista „Pentru Patrie“, unde a inaugurat rubrica „Enigmele căpitanului Roman“. Un duel al minții, unde cititorii îmbrăcau pentru o clipă haina ofițerului de judiciar și trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Nefiind de acord să rezolve numai o singură enigmă pe lună, după cum apărea revista „Pentru Patrie“, singura din peisajul publicistic de atunci unde se strecurau cazuri de criminalitate din România și care se vindea la negru, cititorii i-au adresat lui Traian Tandin sute de scrisori prin care i-au cerut o carte de „enigme polițiste“. Totodată, în țară s-au format zeci de fan-cluburi intitulate „Enigma“.

Și așa a început evoluția literară a „comisarului“ care a publicat — bineînțeles, cu același erou, „căpitanul Roman“ — nu una ci cinci cărți de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el.

Dar ofițerul dorea să facă mult mai multe lucruri bune pentru cetățeni. Fiindcă starea infrațională din România nu era dată publicității (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea „inexistentă“), el a scris o carte

foarte complexă intitulată „Cum să ne ferim de infractori“, bazată pe experiența polițiștilor români și străini. Asta pentru că, în realitate, starea infrațională era destul de ridicată, iar cetățenii nu știau nimic, fiind lipsiți de cele mai elementare noțiuni de autoapărare în fața infractorilor.

Așadar, cartea era destinată pregătirii antiinfraționale a românilor, pentru publicarea ei, fiind necesare avizele Cenzurii (securității) și șefului Inspectoratului General al Miliției, generalul-locotenent Constantin Nuță. Securitatea a dat aviz favorabil considerând lucrarea benefică atâta timp cât nu se publicau statistici despre criminalitatea din România, ci numai sfaturi la obiect. Generalului Nuță i-a plăcut și lui foarte mult inițiativa și, apreciind că lucrarea va avea mare efect la public, a intenționat s-o semneze el, ca șef al Miliției Române.

Traian Tandin, care avea pe atunci gradul de căpitan și era un mare entuziast (ca toți tinerii), n-a acceptat propunerea generalului Nuță (chiar dacă acesta i-o făcuse în biroul său, la o cafea îmbunătățită cu coniac Metaxa). Urmarea a fost dezastruoasă pentru ofițer. Deși la vremea respectivă era cotate ca cel mai bun specialist din țară în materie de omoruri, fiind citat prin 32 de ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, drept mulțumire pentru rezolvarea respectivelor cazuri spinoase, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la Circa 21 miliție din Capitală.

Iată, așadar, cât a avut de suferit un expert în probleme judiciare din cauza celei de-a doua sa pasiuni: scrisul, pe care îl dorea benefic în slujba compatrioților. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

La experiența profesională pe care o avea ofițerul, el nu putea rămâne la o circă de miliție, generalul Vasile (inspectorul-șef al Capitalei) promovându-l imediat ca șef al Brigăzii furturi auto-moto din cadrul Serviciului Circulație I.M.B. Brigadă prin excelență cu profil judiciar, în anii '80 înregistrându-se în București peste o mie de furturi de autovehicule și motorete, anual.

Aici, Traian Tandin și-a format o echipă din tineri ofițeri și subofițeri și a început „asaltul“, reușind ca în anii 1982-1983 să reducă furturile de auto-moto la cifra de 300,

anual. Totodată, în acești doi ani, brigada sa a fost declarată cu cele mai bune rezultate judiciare la nivelul Miliției Capitalei. Însuși generalul Nuță l-a mai citat pe țară prin 14 ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, iar multe ziare și publicații au relatat pe larg despre succesele brigăzii sale (descoperiri, în afara hoților de mașini și motorete, a autorilor unor omoruri, lovituri cauzatoare de moarte, tâlhării, violuri, escrocherii, spargeri de locuințe, și a altor infractori de tot felul).

În urma acestor succese și crezând că generalul Nuță l-a iertat, Traian Tandin a comis o a doua „greșeală”. În sensul că, în vara anului 1983, a publicat la editura Dacia, din Cluj-Napoca, o interesantă carte de enigme polițiste, după cazurile recente rezolvate de el și intitulată „Bolidul verde”. Cartea a avut un deosebit succes la public, devenind foarte repede carte de export. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. în 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. Titlul cărții în limba rusă: „Zelenâi meteor”.

Când generalul Nuță a aflat, la sfârșitul anului 1983, de această carte a „comisarului” (neangajând instituția miliției, nu mai fusese obligatorie și aprobarea șefului I.G.M., ci numai a „cenzurii”) s-a făcut foc și pară. Fără a ține seama de meritele ofițerului cu brigada sa în stărpirea stării infracționale pe raza Capitalei, precum și de faptul că statul român încasase de pe urma acestei cărți o sumă considerabilă în valută, el a ordonat imediat mutarea lui Traian Tandin la Circa 3 miliție din Capitală, ca simplu lucrător de judiciar, cu mențiunea să fie „supravegheat” și interzis când să mai fie în vreun fel promovată.

Mai mult, tot din ordinul lui Nuță, șeful Miliției Capitalei, colonelul Marin Bărbulescu, l-a chemat pe ofițer și și-a pus să dea o umiltoare declarație scrisă prin care se obliga să nu mai scrie absolut nici un rând, la prima „abatere” urmând să fie dat afară din miliție. Și comisarul a scris-o plângând...

Iată unde a dus furia agramatiilor și a infractorilor-afaceriști care conduceau miliția în vremea respectivă. După revoluție s-a dovedit cine au fost generalii Nuță, Mihalea

(loctiitorul primului) și colonelul Bărbulescu. Niște bișnițari și infractori de drept comun, care lucrau mâna în mână cu capii lumii interlope, strângând averi în bunuri, bani, valută și bijuterii. O altă parte provenea din jefuirea banilor lucrătorilor de miliție din Capitală și din țară care trebuiau să cotizeze cu mari sume de bani pentru sprijinirea clubului de fotbal „Victoria“ București (club al Miliției Capitalei, al cărei președinte era colonelul Bărbulescu), bani care nu se înscriau în evidențe (negri) și intrau în buzunarele celor trei. Dacă vreun lucrător de miliție îndrăznește să nu cotizeze (sumele erau fixe) era dat imediat afară din instituție...

În fața acestor bandiți, „comisarul“, care împlinise 20 de ani de poliție, a trebuit să stea „ascuns“ la biroul judiciar al Circumscripției 3 miliție, până la revoluție. În toți acești ani, fiind declarat disident (în materie de scris, evident) nu a mai publicat nici un rând, nici chiar cu pseudonim. A scris, însă, pentru sertar, intenționând, fără să bănuiască vreodată că se vor schimba vremurile, ca în momentul când acumula 25 de ani de vechime în muncă să se pensioneze medical pe fond neuropsihic (există această posibilitate printr-un aranjament cu doctorii psihiatri din rețeaua medicală a M.I. care-l cunoșteau și-l îndrăgeau). După această pensionare putea să-și publice cărțile, nemaiavând probleme cu generalul Nuță sau altcineva din comanda miliției. Era nevoie doar de avizul „cenzurii“, compusă din trei ofițeri de securitate, oameni de litere care și ei îl îndrăgeau pe „comisar“.

Dar n-a fost să fie așa. Traian Tandin, fiind un dăruit al judiciarului pe care l-a slujit cu abnegație, a rezistat pe „baricadele“ acestuia până la revoluție, când totul s-a schimbat pentru el și nu numai.

Noua conducere a Poliției, recunoscându-i cu adevărat meritele de profesionist și scriitor, l-a numit pe „comisar“ redactor-șef al tinerei publicații care lua ființă „Poliția Română“. După 36 de ani de poliție, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă, fiind felicitat personal de ministrul de interne pentru întreaga sa activitate în slujba poliției.

Cât privește cartea „Cum să ne ferim de infractori“, pe care voia s-o semneze generalul Nuță, ea a apărut după revoluție, sub semnătura „comisarului“, bineînțeles, la Editura Ministerului de Interne.

Continuându-și mai departe vechea preocupare de a fi cât mai util compatrioților săi, Traian Tandin a mai publicat două cărți în sprijinul pregătirii antiinfracționale a populației, intitulate „Sus mâinile, domnilor infractori!“ și „Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor“. După aprecierea specialiștilor în materie, cu această ultimă carte „comisarul“ a intrat în istoria filologiei, dicționarul său cu argoul infractorilor fiind studiat de studenții la litere.

O activitate prolifică, pe măsura experienței sale de expert în afaceri judiciare și a talentului literar.

Pe măsura bogatei sale activități de polițist și scriitor, Traian Tandin a excelat prin zelul său și în strângerea unei impresionante arhive judiciare din care și-a tras seva publicării unor cazuri și articole de excepție, precum și a cărților „Din arhiva unui comisar de poliție“, „Evadări celebre“, „Jafuri celebre în România“, „Criminali condamnați la moarte“, „Erori judiciare“, „Comisar la omoruri“, „Din jurnalul unui polițist“, „Femei criminale în România“, „Discipolii crimei în România“, „Paranormalul în criminalistică“, „Vânătorii de criminali“, „Crimele lăcomiei în România“ etc.

În contextul aceleiași preocupări se înscrie și cartea de față — o antologie cutremurătoare a celor mai odioși criminali români, căreia îi prevăd un succes indiscutabil.

EUGEN TEODORU

1. ION LACHE

Tâlhărul care în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, împreună cu banda sa, a terorizat locuitorii multor sate din județele Argeș și Ilfov

Începând cu anul 1859 o cumplită bandă de tâlhari a terorizat locuitorii din multe sate ale județelor Argeș și Ilfov. Această bandă era formată din 44 de tâlhari și era condusă de fiorosul Ion Lache, zis Ciuciu, țigan fără domiciliu permanent.

În contul acestor bandiți, rechizitoriul procuraturii Ilfov din 14 ianuarie 1902 reținea 53 de infracțiuni grave de omor, tâlhărie și furturi. Pentru a vă face o imagine asupra cruzimii acestor infractori, vă prezentăm doar un singur caz: omorul de la Cernica, așa cum a fost relatat în presa vremii:

„Banda tâlharilor, în funte cu Lache, intră în pădurea Cernica. Cum mergeau ei de-a curmezișul spre a se ascunde, Lixandru Florea (alt infractor notoriu) spuse celorlalți că a văzut un pădurar cu o pușcă în spinare. Țiganii o luară la fugă, dar, din nefericire, pădurarul reuși să-i zărească. A fost sfârșitul lui, fiindcă tâlharii știau că-i va da de gol. Așa că fără nici o ezitare se repeziră și-l înconjurară. Lache descălecă și-i zise: „Stai pe loc“, îi puse apoi mâna în piept luându-i pușca și geanta. Nefericitul, care tocmai în acel ceas ieșise la vânătoare, avea și o cățelușă cu el... Băbeanu, un alt tâlhar fioros, îi luă cojocul. Lache îi legă mâinile cu un căpăstru și-l duse la un loc unde era mai mult desiș. Toată ziua au stat acolo țiganii, cu pădurarul legat de coate, și fiecare dintre ei îl păzeau pe rând. Îi mâncară apoi și merindele din geantă. Când se făcu seară țiganii începură a vorbi pe limba lor. Lixandru Florea a fost primul care a adus vorba despre uciderea pădurarului: aceasta ar șterge (zicea el) urmele trecerii lor prin acele locuri. Dinu Simion — pădurarul, înlemnii când a auzit că toți țiganii au fost de acord cu executarea lui. Tâlharii se împărțiră pe echipe: unii care să-i facă groapa, unii care să-l omoare, alții care să-l acopere.

Stan Ion Chiriță, Stancu Mihai, Ștefan Gheorghe, Alexe Gheorghe al Lupului și Alecu Bujor săpară groapa cu briceagurile lor de la brâu, în lipsă de alte unelte. Când groapa fu gata îl aduseră pe pădurar. Acesta când o văzu, simțind că era a lui de veșnicie, i se înmuiară genunchii și începu a se ruga să aibă milă de el că are șase copii, casă și nevestă. Se jura că nu o să spună nimănui nimic. Rugămintele au fost zadarnice. Lache Ion îi aruncă un laț pe după gât și începu să tragă de el împreună cu alți tâlhari, până când curmară zilele pădurarului. Apoi îl culcară în groapă, îmbrăcat cum era, punându-i pălăria peste el. Văzând că totuși mai respiră, în agonie fiind, Băbeanu se repezi asupra pădurarului și-i aplică lovitura de grație, înfigându-i cuțitul în beregată. Totul se terminase. Dinu Simion era mort, și țigani începură a arunca peste el pământ amestecat cu frunze. Îl bătătoriseră apoi cu picioarele. Nu se mulțumiră cu atât. Stan Ion Chiriță se duse la cățelușă, îi dete un ciomag în cap de o omorâ, apoi o îngropă și pe ea. Credeau că astfel va dispărea orice rămășiță a îngrozitorului lor fapt.“

Ion Lache și cei 24 dintre bandiții care participaseră la cele mai cumplite asasinat au fost condamnați la moarte și executați. Restul, care se făcuseră vinovați doar de tâlhărie și furturi, au fost condamnați la muncă silnică pe viață.

2. LIXANDRU GHEORGHE PETRE

În vârstă de numai 17 ani, este autorul unei crime înfiorătoare care, la începutul secolului al XX-lea, a zguduit cartierul bucureștean Dudești

9 iulie 1906. Tinerii din Calea Dudești s-au adunat la hora din Bujaverca. Doi dintre ei, o fată și un băiat, părăsesc grupul, mergând — la propunerea băiatului — să se scalde în Dâmbovița, „dincolo de Vitan“. Cei doi tineri se cunoș-

teau de două luni. Își scot hainele, rămânând numai în cămăși, și intră agale în apa Dâmboviței. Fata, mai rapidă decât băiatul, înoată înaintea acestuia. Profitând de prilej, tânărul scoate de sub cămașă un cuțit, pe care îl înfige cu repeziciune în spatele fetei. Pe apă apar pete de sânge. Deși corpul fetei nu se mai mișcă, însoțitorul acesteia îi mai aplică câteva lovituri de cuțit. Băiatul iese din apă cu priviri hăituite, se îmbracă în fugă și strânge hainele fetei, făcându-le ghem. Se uită în oglinda sângerie a Dâmboviței și aruncă cuțitul în direcția ei. Sare gardul unei curți și îngroapă hainele fetei acolo. Este seară, și puțini oameni se mai aventurau la o asemenea oră să se scalde. Silueta tânărului se pierde curând în noapte.

Cadavrul pescuit din apă

Palele morii bat apa ritmic. Ciclul acestora este întrerupt brusc. Inițial, morarul a crezut că una dintre buturugile care pluteau pe apa Dâmboviței i-a blocat instalația. Dar constată cu surprindere că în apă se află corpul unei tinere, aproape dezbrăcată, prinsă în roata morii. A fost anunțat postul de poliție de la Tânganu. Cercetările efectuate la fața locului au dus la concluzia că fata a fost prinsă între paletele morii, dar că murise anterior, stare dovedită de cele șapte lovituri de cuțit care i-au fost numărate pe corp. Fiind vorba de o crimă, primarul din Tânganu a anunțat Parchetul Ilfov și Prefectura Poliției Capitalei. De la Parchet s-a telefonat la Primăria Tânganu, cerându-se „să se păzească cadavrul până ce vor sosi la fața locului reprezentanții Parchetului“. Ulterior, judecătorul de instrucție Negrea și medicul legist Ionescu s-au deplasat la fața locului, cei 34 de km fiind parcurși cu ajutorul unei trăsuri în două ore. Între timp, sătenii au pescuit cadavrul din apă, iar medicul legist a putut să-i facă autopsia. Conform primelor observații medicale, fata nu era „de bune condițiuni“, din cauză că „avea tălpile picioarelor puțin îngroșate, ceea ce dovedește că a umblat desculță“ și, în consecință, procurorul a considerat că fata provenea dintre lucrătoarele „din

marginea Capitalei“. Pe corpul fetei au fost numărate douăsprezece lovituri adânci de cuțit, dintre care cinci lovituri aplicate după decesul fetei. Corpul ei fusese acoperit cu câteva cârpe, resturile cămășii în care a fost aruncată în apă după ce a fost înjunghiată.

Cu moarta în căruță prin toate satele

Cum asupra cadavrului nu au fost găsite acte de identitate, reprezentanții Parchetului au urcat corpul inert într-o căruță pe care au însoțit-o în comunele învecinate. După o zi petrecută în praful și soarele verii, reprezentanții justiției au observat că „sătenii priveau îngroziți la cadavrul fetei și dădeau din umeri“. Râvna celor de la Parchet nu s-a oprit aici. Cadavrul a fost dus la Morga din București, urmând a fi expus celor care doreau să-l identifice. Agenții poliției au fost trimiși prin tot orașul „pentru a cerceta și a înștiința pe cei interesați, care ar fi avut vreo femeie tânără lipsă de acasă, despre cele întâmplare“. Doi medici de la Fabrica de Tricotaje au fost chemați la morgă după ce au declarat că „niște lucrătoare“ lipsesc de mai multe zile de la serviciu. Deși medicii au dat curs cererii procurorilor, nu au reușit să le ușureze acestora munca. Zilele treceau, însă identificarea cadavrului bătea pasul pe loc. În disperare de cauză, judecătorul de instrucție Negrea, constatând că servitoarea propriei mătuși lipsește de câteva zile, l-a chemat la poliție pe concubinul acesteia pentru lămuriri. În același timp, la poliție s-a prezentat și doamna Janeta Bersa. Aceasta a precizat că are o fiică de 21 de ani „care lipsește de două luni de acasă și care are semnalmentele cadavrului“. Nici una dintre cele două piste nu a dat rezultatele așteptate.

Mama Anicăi recunoaște că fata nu s-a mai întors acasă de la horă

Oamenii continuau să vină la poliție cu sesizări. Astfel, Scarlat Niculescu a susținut în fața subcomisarului Vasile

Mușetescu că îl bănuiește de crimă pe propriul său fin, Lixandru Gheorghe Petre, de 17 ani, pe care l-a văzut de mai multe ori în compania fetei Anica Picu. Subcomisarul a prezentat informația comisarului-șef Adrian Popazu. Sfătuit de superiorul său, subcomisarul s-a îmbrăcat în civil și s-a deplasat la domiciliul băiatului să verifice dacă acesta este acasă. Constatând că băiatul lipsește de la domiciliu de mai multe zile, subcomisarul s-a deplasat în Șoseaua Vitan, la locuința fetei, unde — spre surprinderea sa — a constatat că mama tinerei a negat că ar avea o fată cu numele Anica. Curioasă din fire, femeia l-a întrebat în cele din urmă pe subcomisar de ce este așa de interesat de fata respectivă. Așa a aflat că Lixandru Gh. Petre a furat 1000 lei, fugind împreună cu Anica. Informația oferită de agentul poliției nu era reală. Acesta voia să constate dacă există o legătură între Lixandru și Anica. Dialogul dintre cei doi a continuat, femeia recunoscând că are o fată, Anica, care „lipsește de duminică, de când a plecat la hora din Bujaverca, în Calea Dudești“.

Poliția pune ochii pe Lixandru

Poliția Capitalei l-a reținut pe Lixandru Gh. Petre (13 iulie 1906), la ora 7.30, fiind dus la Circa 33 de Poliție. Comisarul Adrian Popazu l-a interogat pe tânăr. Încolțit de întrebările comisarului, Lixandru Gh. Petre a recunoscut că Anica a fost amanta lui și a omorât-o pentru că „îl urmărea în continuu și-l plectisea cu dragostea“. Comisarul Adrian Popazu anunță Prefectura Poliției despre declarația suspectului. Romulus Voinescu, Șeful Siguranței, se deplasează la Circa 33, continuând interogatoriul, din dorința de a afla unde sunt hainele fetei și arma crimei. Lixandru afirmă că hainele fetei au fost ascunse într-o grădină de pe malul Dâmboviței. A doua zi, Romulus Voinescu, Mușetescu și Adrian Popazu s-au deplasat împreună cu suspectul la fața locului pentru reconstituire. După câteva minute de căutări prin desiș, s-a găsit o legătură care conținea o bluză și o fustă de culoare albastră, un jupon roșu, o pereche de

pantofi galbeni și un șorț. Arma crimei nu a fost găsită, deși agenții de poliție și-au dat toată silința.

Deși se iubea cu Lixandru, Anica era însărcinată cu altul

Romulus Voinescu a considerat mobilul crimei ca nesatisfăcător. Cei doi tineri erau la vârsta la care băteau la porțile vieții. În mod cert, între cei doi ar fi trebuit să intervină un ibovnic al fetei, ceea ce ar fi putut provoca gelozia băiatului și reacția violentă a acestuia. Anchetatorii au mai luat în calcul și posibilitatea ca fata să nu fi fost totuși surprinsă de prietenul ei în compania altui băiat. De la mama Anicăi, procurorii au aflat că fata făcuse două avorturi și că în momentul în care fusese omorâtă era însărcinată în luna a doua. Lixandru a observat la horă că Anica a fost curtată de mai mulți tineri, prilej de a afla, „turbat de mânie“, că fata are un amant. Știa că este însărcinată. Și-a spus că este posibil să nu fie tatăl copilului care urma să se nască. În acel moment, s-a hotărât să-și omoare iubita. Cuțitul l-a cumpărat cu 1,60 lei de la un armurier din Piața Sfântul Anton. Lixandru și Anica se cunoșteau de două luni. Ambii lucrau la o grădină. Fata era deosebit de frumoasă și trecută de 20 de ani. Băiatul, slab, palid, avea 17 ani împliniți și „făcea parte dintre nenumărații pungăși din Vitan și din împrejurimile Abatorului, care desfășoară teroare printre locuitorii din partea locului“. Lixandru Gh. Petre a ajuns unde îi era locul, la închisoarea Văcărești. Doamna Voinea, mama lui, a fost singura care a regretat moartea fetei. Potrivit declarației pe care a făcut-o la tribunal, își considera odrasla „un băiat rău, leneș, și chiar pe mine m-a amenințat că mă aruncă în Dâmbovița“.